

Sygn. akt I CSK 1103/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa S. S.

przeciwko K. Ł.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 sierpnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 marca 2014 r., sygn. akt [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powódki kosztami postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka S. S. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 marca 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie sądowym i nauce prawa i budzące poważne wątpliwości co do sposobu jego rozwiązania. Ponadto zagadnienie prawne musi być przydatne dla rozstrzygnięcia w danej sprawie. Nie spełnia tych kryteriów określone w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne, gdyż kwestia sposobu prawidłowej realizacji obowiązku informacyjnego przez notariusza (art. 80 § 3 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie - jedn. tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 164 ze zm.) była przedmiotem wypowiedzi zarówno Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 21 sierpnia 2003 r., III CKN 500/01, nie publ. oraz z dnia 23 stycznia 2008 r., V CSK 373/07, Mon. Prawn. 2008, nr 4, str. 173), jak również doktryny. Poza tym przedstawione w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne nie jest przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy ze względu na dokonane w sprawie ustalenia faktyczne związane z okolicznościami zawarcia przez powódkę

umowy w formie aktu notarialnego oraz zakresu pouczenia przez pozwaną powódki o skutkach zawartej umowy w świetle art. 57 k.c.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej nie wykazuje także, aby zachodziła potrzeba wykładni art. 49 w zw. z art. 80 ustawy Prawo o notariacie. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w ogóle nie odnosi się do tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazanej w samej skardze.

Brak jest także podstaw do uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ma to miejsce wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera przekonującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego skargą kasacyjną orzeczenia. Dokonując tej oceny uwzględniono przy tym, że zarzut naruszenia prawa materialnego powiązany jest z zarzutem naruszenia m.in. art. 233 § 1 k.p.c., w ramach którego powódka w istocie dąży do podważenia oceny dowodów, a w następstwie tego także dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Tymczasem, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty zmierzające do podważenia oceny dowodów i dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Wobec powyższego podstawą oceny zasadności zarzutów naruszenia prawa materialnego mogą być wyłącznie ustalenia faktyczne dokonane w sprawie przez Sąd drugiej instancji.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. przyjmując, że ze względu na sytuację majątkową i osobistą powódki oraz ze względu na przedmiot sporu zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające nie obciążanie powódki kosztami postępowania przed Sądem Najwyższym.